

[Schovelin.]

døende, prøve, om det var muligt at lade Vekselererne fungere som Mæglere under selve Noteringsakten, og allerede som Følge heraf maatte han ogsaa det andet, nemlig skabe et virksomt Statstilsyn. Da den oprindelige Tilsynsmyndighed, Grosserer-Societetets Komité, som jeg skildrede før, havde opgivet Ævred, og Vekselererne faktisk havde vundet fuldstændigt Selvstyre, mente han, at dette bedst kunde brydes ved at give Børsen en helt ny Myndighed, og han greb i saa Henseende tilbage til en historisk Parallel, som var ganske interessant, idet det nemlig under Krigen 1807—14 havde vist sig, at der ogsaa den Gang efter de daværende Forhold var blevet fejret sande Orgier, sande Spekulationsorgier paa Københavns Børs. Publikum var trængt ind paa Børsens Omraade, det vakte almindelig Forargelse, og for at skabe Ro og Orden i disse Forhold blev der da skabt det nye Børskommissær-embede, som blev tilbudt L. N. Hvidt og overtaget af ham. Efter faa Aars Forløb kunde han sige til Regeringen, at nu var der Orden og Ro, og at der ingen Anledning var til at opretholde dette Embede, saaledes som jeg nu kan sige det, og man overdrog da Tilsynsmyndigheden til Grosserer-Societetets Komité.

Det var altsaa det, som Handelsminister Hage vilde, men han oversaa, at Opgaven var en helt anden end den Gang, hvor det væsentligst drejede sig om, hvad man kunde kalde et politimæssigt Tilsyn med Børsen, hvor Børsen ikke som nu var en Enhed, men hvor den, som ældre Medlemmer kan huske, var en offentlig Passage, hvor Publikum stadig kunde spadserere frem og tilbage under Børsforretningerne, hvad der selvfølgelig maatte være til stor Gene for disse. Og det andet, som daværende Handelsminister Hage oversaa, var den historiske Udvikling, thi naar Vekselererne var trængt saa langt frem, naar de havde erhvervet sig saa stor Indflydelse paa Børsen, kan man ikke nægte, at dette var sket med Livets Ret. Nu havde det ganske vist vist sig, at under denne meget skarpe Spekulationsperiode var Vekselererne utvivlsomt gaaet for vidt, de havde indlullet sig i Forestillingen om, at Kursnoteringen var et Forretningsanliggende, et Vekselereranliggende. Men da Vekselererne har Monopol paa denne Notering, og da Noteringen netop er den Side af Sagen, som vender ud imod Offentligheden, som paa kalder Offentlighedens Interesse, fordi vi alle har Interesse i, at Papirværdierne bliver vurderet paa en forsvarlig Maade, da altsaa med andre Ord Varetagelsen af Kursnote-

ringens forsvarlige Besørgelse bør være et offentligt Hverv, var det rigtigt set af daværende Handelsminister Hage, at Staten maatte gribe ind og føre et virksomt Statstilsyn, og dette bevares da ogsaa efter det nye Lovforslag. Den Vinding, som her er skabt, maa efter min Formening ikke nogen Sinde fortabes, Staten bør aldrig nogen Sinde slippe sit Tag i Børsen. Men dette er jo noget helt andet end det, daværende Handelsminister Hage foreslog: at skabe en helt ny Børsmyndighed og skyde ikke alene Vekselerernes og Vekselmæglernes Kursnoteringsudvalg, men ogsaa Grosserer-Societetets Komité, den gamle Tilsynsmyndighed og Børsens Ejer, fuldstændig til Side.

Nu er det saa mærkeligt, at til dette Lovforslag sluttede man sig fra Socialdemokratiets Side med stor Begejstring, og netop fra det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (Bramsnæs) lød der mange Lovord over Ministeren, fordi han havde foreslaaet denne Børskommissær, og han kæmpede for Børskommissæren. Det maa være ham en Sorg, at Børskommissæren nu forsvinder, og han prægede netop det berømte Ord, der senere saa ofte er blevet citeret: Hvor Børskommissæren er mest ugleset, dér er han sikkert mest nødvendig. Derimod er det ganske rigtigt, at jeg ene — ene, ganske ene Mand — som Ordfører for mit Parti udtalte mine store Betæneligheder, og jeg har med Glæde hørt alle disse Citater læst op i Dag. Overhovedet maa jeg sige, at det ærede Medlem er heldigst, naar han citerer andres Udtalelser. Dog har han ikke citeret fuldstændigt, som jeg nu straks skal vise. Det er fuldstændigt rigtigt, at jeg nærede store Betæneligheder ved og modsatte mig, at Børskommissæren skulde være den eneste Myndighed paa Københavns Børs, og at man skulde bryde det gamle Selvstyre. Jeg pegede paa, at Vekselererne havde deres historiske Ret til dog i nogen Maade at styre deres egne Affærer. Jeg pegede paa, at da Grosserer-Societetets Komité helt op til 1888 ikke var kommet videre end til at etablere Kursnotering paa to Dage om Ugen, Tirsdag og Fredag, saa havde Vekselererne paa eget Initiativ foranstaltet en dertil svarende lige saa god og forsvarlig Kursnotering paa alle Ugens øvrige Dage. Til alt dette maatte der tages Hensyn. Som Følge deraf skete der netop det, at da Udvalget blev nedsat, kom der Samarbejde i Stand imellem Ventes daværende Ordfører — det for mange af os uforglemmelige Medlem af Tinget Nørsgaard, den senere Gesandt i Prag — og min Ringhed; og vi blev da først og fremmest enige om, at i hvert Fald skulde Børskommiss-